

Arrest

nr. 130 237 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 13 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MATTHIJS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 februari 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 23 november 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 99 724 van 26 maart 2013.

1.2. Op 11 april 2013 wordt verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.3. Op 17 april 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen in hoofde van hun twee minderjarige kinderen werden aangehaald.

1.4. Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de verzoekers op 4 juni 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor M.F. en M.B.A.

Uit de medische adviezen van de arts-adviseur d.d. 06.05.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)1

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt

op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande de medische toestand van betrokkene. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat beroep in eigen naam wordt ingediend door F.M. als derde verzoekende partij en door B.A.M. als vierde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 8 januari 2005 en op 1 februari 2008 en aldus minderjarig zijn. Als minderjarigen beschikken de voormelde partijen niet over de vereiste handelingsbekwaamheid om in eigen naam en zonder wettelijke vertegenwoordiging een beroep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.2. Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is. Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), *Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10)*, Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet derhalve in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). Daarbij geldt verder dat de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal is. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cf. RvS 5 april 1974, nr. 16.349 en RvS 29 augustus 1997, nr. 67.850). Om uit te maken welke overheidshandelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook rekening houden met de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekers als voorwerp van het beroep "*de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratiebeleid bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 13/5/2013, betekend op 14/6/2013 (conform de Bijlage 13) (stuk 1)*" aanduiden.

Bij de inventaris van de stukken, die werden gevoegd bij het inleidende verzoekschrift, voegen verzoekers een stuk 1 toe dat enkel betrekking heeft op de beslissing van 13 mei 2013 van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de

vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, zoals vermeld in punt 1.4. In deze inventaris wordt geen beslissing toegevoegd die betrekking heeft op een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het door verzoekers uiteengezette middel blijkt vervolgens dat dit middel deels gericht is tegen een zgn. "bijlage 13". In fine van het verzoekschrift wordt tevens gevraagd om "het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17/9/2012 die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht dd. 23/10/2012 te vernietigen".

Nazicht van de stukken van het administratief dossier leert dat er ten aanzien van verzoekers geen beslissing tot afgifte van een bevel werd genomen op 17 september 2012 noch een bevel werd betekend op 23 oktober 2012. Uit het administratief dossier blijkt dat enkel op 11 april 2013 werd beslist tot afgifte van bevelen het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Ter terechtzitting hierop gewezen verklaren de verzoekende partijen zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Er dient te worden benadrukt dat het verzoekschrift de Raad over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd moet inlichten, wat een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp vereist. Uit wat voorafgaat, is in casu het voorwerp van het verzoekschrift de beslissing van de gemachtigde van 13 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster (hierna: de verzoekers) voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van artikel 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St.# nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St.# nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St.f 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt

gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tót uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Men is dan ook bijzonder onredelijk en weinig ernstig omgesprongen met de ernstige medische problematiek van Bilal en Fatima. De twee jonge kinderen van verzoekers waaromtrent geneesheer specialist uitdrukkelijk stelt dat een nauwgezette opvolging noodzakelijk is voor de positieve evolutie van de ziekte en om deze onder controle te houden. zodat de kinderen niet zouden moeten lijden aan de zwaarwichtige gevolgen van een gebrek aan fatsoenlijke behandeling van hun aandoening.

Deze argumenten! zijn niet, of minstens niet afdoende onderzocht door de Arts-Adviseur op wiens advies de negatieve beslissing omtrent het verblijf van verzoekster werd afgeleverd.

Bovendien is onvoldoende gemotiveerd op welke gronden dat de Adviseur-Arts zich heeft gebaseerd om te stellen dat uit het medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene niet zou lijden aan een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dit terwijl de behandelende geneesheren ontegensprekelijk het tegenovergestelde beweren. Met name dat Bilal zal lijden aan luchtweginfecties en zelfs convulsies en dat deze problematiek als dusdanig nauwlettend moet worden opgevolgd evenals zijn hemoglobinoopathie HbCC waarbij net als bij zijn zus een gebrek aan nauwgezette opvolging de dood tót gevolg kan hebben.

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

De bijlage 13 vermeldt enkel: "De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art7 al 1,1° van de wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

Bovendien verantwoordt de bestreden beslissing op geen enkele wijze waarom zij beslist tot een weigering van de machtiging tot verblijf niettegenstaande het arrest van de Raad van State dat de instructies van 19.07.2009 reeds eerder had vernietigd. De discretionaire bevoegdheid die aan de overheid toekomt in deze dient met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Wanneer een beslissing wordt genomen ten aanzien van een rechtssubject, met die beslissing voldoende en afdoende gemotiveerd. De bijlage 13 die aan verzoeker werd betekend getuigt geenszins van een afdoende motivering, zeker niet nu de Raad van State de instructie van 19.07.2009 heeft vernietigd. Men mag verwachten van de overheid indien deze gebruik maakt van de discretionaire bevoegdheid dat dan ook de motivering is opgenomen waarom en op welke wijze van deze bevoegdheid gebruik wordt gemaakt. Het is duidelijk dat de overheid, de stad Antwerpen wegens het betekenen van een gebrekkige bijlage 13 en de DVZ als beslissende overheid niet hebben gehandeld naar de beginselen van behoorlijk bestuur en zich niet hebben gekweten van de motiveringsplicht die op hen rust.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting oefent ter zake een marginaal toetsingsbevoegdheid uit en is weliswaar niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is wel bevoegd om in het kader van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (Cfr. R.v.ST nr. 101.624 van 7 december 2001)

Dat de handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken gezien het voorgaande dan ook getuigt van kennelijk onredelijk gedrag, waardoor op manifeste wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de verzoekster. De beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden en de motiveringsplicht. Dat om voormelde redenen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van dit wetsartikel “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wanneer de gemachtigde uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de onontvankelijkheidsbeslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoeker derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

4.3. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en verwijst zij naar de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 6 mei 2013. Steunend op dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing erin dat de ziekten van de minderjarige kinderen van verzoekers kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk.

4.4. Verzoekers houden voor dat volgens de behandelende geneesheer-specialist een nauwgezette opvolging van de ernstige medische problematiek van de kinderen nodig is voor de positieve evolutie van de ziekte en om deze onder controle te houden. Zij menen dat de ambtenaar-geneesheer dit niet

afdoende heeft onderzocht en dat onvoldoende is gemotiveerd op welke grond de ambtenaar-geneesheer zijn conclusie heeft gebaseerd.

4.5. Om de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te onderzoeken is het essentieel dat de Raad beschikt over de medische adviezen van de ambtenaar-geneesheer van 6 mei 2013 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen.

Er wordt benadrukt dat bovengenoemde onderdelen van het middel betrekking hebben zowel op het medisch advies uitgebracht ten aanzien van de minderjarige zoon als op het medisch advies uitgebracht ten aanzien van de minderjarige dochter.

Controle van het administratief dossier leert dat enkel het medisch advies ten aanzien van de minderjarige zoon ter beschikking van de Raad werd gesteld. Het medisch advies ten aanzien van de minderjarige dochter ontbreekt. Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer is beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kan, voor wat betreft de minderjarige dochter, noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier worden afgeleid waarop de oordeelsvorming van de ambtenaar-geneesheer is gegrond. Er kan niet worden nagegaan of de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer steunen op de juiste feitelijke gegevens en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Aangezien de bestreden beslissing zowel betrekking heeft op de minderjarige zoon en minderjarige dochter en de verwerende partij deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing, waarvan het ontbrekende medisch advies integraal deel uitmaakt, onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867)

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES